

tage et saadant enkelt Punkt ud, naar man dog anerkjender, at der kunde være nogen Anledning til at komme tilbage til disse Overveelser om, hvormegit Arbejde der skal paa hvile Huusmændene i Communerne. Det er vistnok ikke overdrevent, hvad den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts 1ste District (W. Scholer) har hentydet paa, at denne Huusmands-Forordnings første §, ved den Naade, hvorpaa den er affattet, giver Anledning til en Mængde Tvivl og Forespørgsler, og hvis man nu, t. Ex. ved en ny Ordning af Communalvæsenet, kom til den Anskuelse, at det var meget simplere, og at Kommunen ansaae sig fuldkommen fyldestgjort, naar man ophævede alt Huusmændenes Pligtarbejde, forsaavidt det ikke ydes af Hartkornet, eller at Huusmandens Pligtarbejde til Kommunen som saadan ophævedes, undtagen i de Tilfælde, hvor man ikke kan undvære det, f. Ex. ved Slukning og Sneekastning, saa maatte man dog være dobbelt betænkelig ved at indskrænke Arbejdet ved Ildbrandsstilfælde mere, end Brandpolitiet's Krav uafviselig fordrer det. Jeg kan derfor ikke andet, fra hvilken Side jeg end betragter denne Sag, end nære temmelig store Betæneligheder, uagtet den jo ikke i og for sig er af nogen væsentlig indgribende Vigtighed; imidlertid maa det dog om en Sag, som skal fremmes, godtgøres, at der er en Trang til Forbedring, men det forekommer mig, at dette Beviis ingenlunde endnu er præsteret med Hensyn til nærværende Sag.

Sfcherning: Den ærede Minister og det ærede Medlem for Ringkjøbing, som talte før ham, have i Grunden bragt Sagen paa dens rette Standpunkt; de have begge indrømmet, og det er vist, at denne første Paragraph giver Anledning til en Mængde Forespørgsler. Dersom nu disse Forespørgsler i Almindelighed havde fundet deres Forklaring i den Aand, som vi troe, at Anordningen er givet i, saa vare vi sandsynligvis ikke komne til at gjøre dette Forslag; men da vi troe, at de Forklaringer, som ere blevne givne, i Almindelighed ere givne i den modsatte Aand, saa ville vi forsøge, i en enkelt Retning at forskaffe en Forklaring. Den Aand, hvori vi troe, at Anordningen er givet, er den, at man kun har

beholdt det af Huusmændenes Naturalpligtarbejde tilbage, som er fornødent, fordi en Mængde Menneskers Samvirken til det Offentliges Bedste behøves paa en Tid, eller fordi det Arbejde, som foretages, er i væsentlig Grad til deres eget Lary og i deres egen Interesse bedre udøves ved personlig Udelse end ved Pengebidrag; men, hvor det derimod er af en saadan Natur, at det ligesaagodt kan udføres ved private Folk, og hvor det for en stor Deel kommer over paa private Mænds Konto, saasnart det offentlige Arbejde ophører, der troe vi, at Fortolkningen bør gaae ud fra, at Huusmanden ikke bør præstere det som Pligtarbejde — det, troer jeg, er det, som man bør holde fast paa ved Fortolkningen. Nu er her to Tilfælde, hvoraf det ene foreligger, og det andet har været berørt, hvor denne Grændse skal findes; det Berørte, men som ikke foreligger, det er Haandlangerarbejdet ved Kirkearbejdet, — der skulde man, troer jeg, fortolke Anordningen saaledes, at der ydedes Haandlangerarbejde i Minimum, fordi Kirkeieren, den Forpligtede til at holde det vedlige, derfor er rundelig betalt. Ved Brandvæsenet skal man ikke føre det offentlige Arbejde længere, — og vi ere alle enige om, at det skal føres dertil, — end hvor den offentlige Fare behøver det; mere har vistnok den oprindelige Brandanordning ikke forlangt, thi det kan umuligt have været den oprindelige Brandanordnings Villie, at der skulde behøves 100 Mand tilstede, hvor den Fare, som var tilbage paa Brandstedet, kunde besejres ved 10 eller 20, — og det har heller aldrig været udøvet paa den Naade, thi hver Gang man har troet at have tilstrækkelige Kræfter i et ringere Antal, har man dimitteret Folkene, og jeg har været ved mange Brandsteder som den Ledende og Styrende, hvor vi have indeelt Mandskabet og sendt de to Trediedele hjem, beholdt een Trediedeel tilbage og verket. Det Spørgsmaal, som egentlig her foreligger, og som er reist med særdeles Kraft af et Medlem fra Sjælland, det er, om det skulde være muligt at udfinde en Begrændsning, hvor man kunde sige: her er den Fare ophørt, som kræver Befolkningens Nærværelse, om man ikke skulde være istand til at sige, før man har ryddet Brandstedet i Grunden: nu er der ingen Fare mere; og der paa-